

სიყვარული

პერიოდიკული
გეგლიოთეკა

№2

თბილისი 1936
ფასი 50

რა მოუვიდა ჩვენს დიქტიტორს
რომ ამ შუა ზამთარში თუ ახალ წელს
— გრიდებენ: პრეზენტი შეეხებოდა
სახანძროებში ძველი ნორმების დანერგვას

ნახ. გ. ისაყვის

თავს ვუშველოთ

1917 წელს საბჭოთა ხელისუფლებამ ავტო ჩამოართვა ვინმე გაბრიელ ტერას, რომელიც თავს ურავის რესპუბლიკის ელჩად თვლიდა და ყველთა ვაჭრობდა. ურავის პრეზიდენტმა გამოაცხადა ყველთა ვაჭრობის მონაპოლია. ურავის რესპუბლიკამ მესწყვიტა დაბლობტოური ერთიერთობა საბჭოთა კავშირთან შეწყვეტის მიზეზი ფაქტიურად იყო, რომ საბჭოთა კავშირმა უარი თქვა ურავის მიერ მიწოდებულ ცუდი ხარისხის ყველის შესყიდვაზე.

ვილუპებით. თავს ვუშველოთ! გადავიდგა. დაგვეტერა ავი თვალით შემოგვეყურობს პრეზიდენტი ვინმე ტერა!

არის ჭედნად რესპუბლიკა, რომელსაც ის ტერა მართავს და ის ტერა ჩვენს ჭვეყანას „მახვს უგებს“, ჭველებს ზღარათავს ში იმ ტერას „საქმოსნობა“ მიტომ შწამს და მიტომ მჯერა, რომ სარწმუნო ცნობით იცი — გამწყვრალია ჩვენზე ტერა.

ტომით არიქ ესპანელი, ამერიკა მოვლო კენტად და ხრიკებით „აირჩიეს“ ურავის პრეზიდენტად.

ამბობენ რომ გაბრო ტერა (ჩვენებურად გაბრიელი) თავიდანვე არ ყოფილა ჩვენი ჭვეყნის „მადლიერი“.

ვაზეთებში წაფიკითხე ამას წინად ერთი ცნობა და თავს ვიდე მიტომ გაბროს მტრობის კვანძის გამოცნობა. ათას ჭხრას ჩვიდმეტ წელში ოქტომბერი როცა დადგა, სასურსათო კრიზისები გაბროს მეტად გამოადგა: ვადმოკემით. ის მოსკოვში ურავის ელჩად იყო. სარდაფებში „მშობლოურ“ ყველის გასაღებას ხელი მიყო.

ქონდა ავტო, ვრკელი ბინა ატლასი და ჯობა-ფარჩა და წითლებმა ჩამოართვეს, ყველაფერი ოხრად დარჩა!...

— „დამჩრქვ ოლონდ ცოცხლად თავი დავალოო წითლებს ნეტავ“... სთქვა და ისე გაიპარა, უკან ველარ მოიხედა.

წავიდა და ურავის დღეს რომ მართავს ვინმე ტერა — (ხმები დადის, — ზოგჯერ ხმების თუ სანდოა, მეც კი მჯერას) — ხმები დადის, რომ გაბროთა იგი ჩვენი ნაცნობი, „სტუმრად ყოფა“ ჩვენში ახსოვს როგორც ძველი ნალრძობი.

ხსოვნას ერთიკ მიემატა, გაგვიდიდა „განსაცდელი“ ტერამ აღარ მიატოვა პროფესია თვისი ძველი.

(„ნიკი აქვს და მოწოდება“ რაღა არის სამრახველი) მონაპოლიად აიღო ვასაღება მერალი ყველის.

აიღო და გვეუბნება: რაც არ უნდა ვიღირდეთო, ჩემთან თუ გსურთ მეგობრობა — შეიძინეთ, იყიდეთო!

გულში ფიქრობს „ბისმარკი ვარ. მტერს ვუყრებ თვალებსაო, ერთი ასად ამოვიგებ ჩემს ზაჩალს და ვალებსაო“.

მაგრამ როცა საპასუხოდ სამი თითის „რაცხა“ ნახა, ხმას აღარ გვეცემს, გვემუქრება გაუცუღდა ტერას ზრახვა.

ვილუპებით! თავს ვუშველოთ! გადავიდგა, და დამჩერა ურავის რესპუბლიკის პრეზიდენტი ვინმე ტერა!

მედლუა.

კატაპი აზისინიღვან

ნან. ნ. მარიაშის

— უნდა გამოგობტყდე, ჩემო მეუზავ, რომ ვერ შევასრულე თქვენი დავალება, რადგან ჩემი თქვენს ჯარს უზრკო მუშინია, ვიდრე — აზისინიღვანს.

ერთი მწერლის უბის ჩვენს ქვეყანაში

ჩვენ ხელთ ჩავვივარდა ერთი მწერლის უბის წიგნაკი, რომელშიაც ჩაწერილია მწერლის ყოველდღიური საქმიანობა და ფიქრები, ჩანაწერებს დატა არა აქვს. წიგნაკში ვერც მწერლის სახელი და გვარი ვნახეთ, ჩანაწერებს აუცილებლად აქვს მნიშვნელობა და მიტომ ვაქვეყნებთ.

ალბათ ის ორიოდე ლექსი და რამდენიმე კორესპონდენცია, რომლებიც დავებუქდე წლის წინად. ისეთი მალაუნარისხოვანი არიან, რომ მართლაც მწერალი ვყოფილვარ.

თავიც ღირსეულად უნდა მეჭიროს, უნდა შევიფერო.

მართლაც ძნელი ყოფილა საზოგადო მოღვაწეობა, ლაპარაკი მეხერხება და... გადავიქციე პროფესიონალურ მიმლოცველად. შეხვედრა... ბანკეტი... მილოცვა, აი, ყოველდღიური ჩემი საქმიანობა. ამავე დროს კი ცოლი ხშირად მისაყვიდურებს:

— მი ცოლად იმიტომ გამოგყევი, რომ დიდი მწერალი გახდებოდი პიკონა, მე ვიქნებოდი მეგონა შენი თანამემწე. მე გადავწერიდი და გადავითვითებდი შენს რომანებს, როგორც ამას შეგრებოდა ხოლმე ტოლსტოის ცოლი...

და ის კი არ იცის ჩემმა ცოლმა, რომ რომანების, პოემის, დრამისა და, საერთოდ, შემოქმედებას, მწერლობას დრო უნდა, დრო კი არა მაქვს: ეს მილოცვაო, ეს შეხვედრაო, ეს მოხსენებაო, ეს ბანკეტიო, ეს მივლინებაო და რა ვიცი.

დღეს ყური მოვკარი ბანკეტზე ორი უცხო მწერლის ლაპარაკს ჩემს შესახებ:

— როგორც ჩანს ეს არის ერთერთი უდიდესი ქართველი მწერალი.

— რატომ გგონია?

— ყველგან მას ვხედავ: შეხვედრაზე, ბანკეტზე, მილოცვაზე, უქველად დამსახურებული მწერალია.

— შენ მართლაც ამბობ. ჩვენი სირცხვილია, რომ ვერ ვიცნობთ მის შემოქმედებას.

— მივიდეთ და ესთხოვოთ მისი წიგნები.—და როცა ჩემსკენ ვადმოვდვას ნაბიჯი, მე ახალი სადღეგრძელო წამოვიწყე. ამით დრო მოვიგე და შემდეგ ჩუმად წამოვედი შინ, რომ წიგნი არ ეთხოვნათ ჩემთვის, თორემ უხერხულ მდგომარეობაში ჩავარდებოდი, არც ერთი წიგნი არა მაქვს გამოცემული, თუმცადა რა უნდა გამოვცე, როცა ნაწერი არაფერი მაქვს. მაგრამ არა უშავს, სტენოგრაფიული ანგარიშები უნდა გამოვსცე ჩემს მიერ წარმოთქმულ მილოცვებისა და სიტყვების თორემ, ხალა აეძინება, ხვალეიდან შევეუღღებები რომანის წერას.

საქმე კარვად მიდის, ახლა რომანი მზად მექნება ახლო ხანში. დღეს გადავითვალე იერე „კომუნისტის“ სამგლოვიართ განცხადებები და მიცოლებულის ჭირისუფალთა სახელებიდან ამოვარჩიე ჩემი მომავალი გმირების შემდეგი სახელები: ჯაბა, მელქისედექ, თაყა, მურზაყანი, ესტატე, კეროსი, ელპიტე, პუპი, მელონიკი და სხვები. მაშასადამე რომანი დაწყებულია. დღეიანდელი დღის დიდი კმაყოფილი ვარ. თვეში რომ ორი-სამი დღე ასე ნაყოფიერად ვემუშაო, რომანი მზად მექნება ორ-სამ თვეში.

ძალიან კარგი ვქენი, რომ შემოქმედებით მივლინებაში წამოვედი. ასეთ პირობებში თუ რამე დაგწერე, თორემ ტვილისში დრო არა მაქვს. მოხსენებები, მილოცვები, შეხვედრები ბანკეტები და სხვა.

შემოქმედებითი მივლინება მწერალს უფართოებს პიროვნობას. ამდენხანს ასე მეგონა, თითქოს ბამბასაც, როგორც მატყულს, ცხვარი იძლეოდა, თურმე ბამბა მცენარე ყოფილა. წიგნებსაც მეტს ვკითხულობ. ილია ჭავჭავაძის „გლახის ნაამბობი“ მხოლოდ ახლა წავიკითხე.

რომანის მაგიერ დრამა უნდა დავწერო. დრამაში უფრო ვაგწელი შინაარსს და უფრო მკვეთრად ვაჩვენებ კლასობრივ ბრძოლას სოფლად რეკონსტრუქციის პერიოდში ჩვენ შექსპირი გვჭირია. აუცილებლად დრამები უნდა ვწერო.

რომანებსა და დრამებს სწიგნი წერენ: სჯობია პოემა დავწერო. ებოსი ჩვენში სრულდება არ არის. აი მესმის ჰომეროსის პოემები. ჰომეროსი და შექსპირი ერთ დროს ცხოვრობდნენ ჰომეროსმა პოემის თანრო აირჩია, შექსპირმა—დრამის. მე მოვადენ სინთეტს. სწორედ სინთეზური ხელოვნებაა ჩვენთვის საჭირო. დავწერ დრამატიულ პოემას—შექსპირისა და ჰომეროსის სინთეზს.

სოფელი, მიუხედავად იმისა, რომ იგი ინდუსტრიალიზაციაშია ჩნულია, ყველაზე მკვეთრად აიხსნება ლირიკაში, რომელშიაც უნდა შევიდეს რევოლუციური იდილია, მე ამაში დამარწმუნა სამი თვით ყოფნამ სოფლად შემოქმედებით მივლინებაში, რა საჭიროა სქელი წიგნები, რომანები და დრამები, სცინაზე აურზაური, როცა მთელი ეს ამბავი შეიძლება ერთ პატარა ლირიკურ ლექსში მოათავსო მწერალმა. თუ კი გაქვს ამისი ტალანტი, პოეტური პოტენცია და გენიალური ინტუიცია.

უნაყოფოთ არ ჩაუვლია ჩემს შემოქმედებითი მივლინებას. მართალია, რამდენიმე ათასი მანეთი დაჯდა, მაგრამ რა არის ათასები ამ ლექსთან:

სოფელმა იცვალა იერი და ველარ ცნობილობა შენ იმას: მკიდარიც კი ჰხარობს და იმღერის. ამინდში ვერ ვხედავთ ჩვენ წვიმას.

სხვა ხმაზე გალობენ ჩიტები, ძალიც კი სხვა ხმაზე რბის და ჰყეფს, და კაცი კარგად ვერ მხეიდები, რომ გლეხი ხურმაზე ვაშლებს ჰკრეფს.

იცვალა სოფელი და დაბა, სუყველა მას ეტრფის და აქებს. აწი ის არ არის ჯანდაბა, ემგზავსენ პატარა ქალაქებს.

მშვილობით, მშვილობით, სოფელი, მიითიარ, გროშობი დროებით, შენთან ვარ მე განუყოფალი, მივლივარ, გმორდები დროებით.

მკვეთრად არის მოციმული ამ ჩემს ლექსში ახალი სოფელი. „მკიდარიც კი ჰხარობს და იმღერის“. ამაზე შორს სად უნდა წაივლეს სიხარული? რომელი მწერალი გამოსხატავს სიხარულს ასე ზორბად? ვირავენ „სხვა ხმაზე მღერია ჩიტები“. ახალმა სოფელმა, ბედნიერმა სოფელმა, ჩიტებიც კი სხვა ხმაზე, უფრო საამურო ხმაზე აამღერა ეს კიდევ არაფერი, გალობა ჩიტების საქმეა მაგრამ „ძალიც კი სხვა ხმაზე რბის და ჰყეფს“, დიას, „რბის და ჰყეფს“. ჩვენი აკრონომის მიღწევა მოციმულია „რომ გლეხი, ხურმაზე ვაშლებს ჰკრეფს“. ეს არის მიჩაირინის მიღწევების გაიატანა სოფლად წინად სოფელს „ჯანდაბას“ იძახდნენ. ახლა კი—პირიქით. კარგად მაქვს მოციმული ქალაქისა და სოფლის შორის საზღვრის მოსაზრების პრობლემა.

წუხილ საზარელი სიზმარი ვნახე თითქოს ჩვენს კლასიკოსებს შორის ვიყავი. თავი ამაყად მიჭირა. ბოლოს აკაკიმ მითხრა:

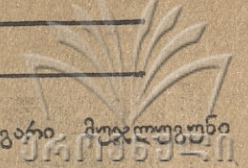
— ყმაწვილო, ახლა დაგვტოვე, ჩვენ მწერლებს, არბა გვაქვს და გარეშე პირებს ვერ დავისწრებთ.

— როგორ! განა მე თქვენზე ნაკლები მწერალი ვარ?

— თქვენი სახელი და გვართ შეიმიკითხენ სხვები, მათ მხრები აიჩეჩეს, ერთმანეთს გაკვირვებით გადახედეს და თქვენს:

— ასეთი მწერალი მგონი არ არსებობს—და მე მომიბრუნდნენ—აბა რა დაგიწერიათ? გვანახვეთ თქვენი ნაწარმოებები. კიდევ კარგი, რომ ამ დროს განმომეღვიძა, თორემ სირცხვილს იჭამდი. აქვეყნებს ისედი

მინაწერი: ავტორს შეუძლია შემოიაროთ რედაქციაში და, თუ სურს მიიღოს თავის უბის წიგნაკი.

— მიხოს პატეფონი უყვინია წაეიდეთ, მიუელოცოთ და მადარინიც გადავახდევინოთ! — უთხრა სანდრომ დათიას.

— რას ამბობ, კაცო? მართლა! — და მეგობრები წაივინდნენ მიხოსთან.

— რა საუცხოვო ხმა აქვს ერთი კიდევ დაუყარი! — აქებდნენ შეზარხოშებული სტუმრები მიხოს პატეფონს. მაგრამ როცა შეზარხოშდნენ პატეფონს ხმა და ის დაიბრუნდა მთერალ სტუმრებს: — რას აქვს კაცო? დააყენი რა! ერთი სადღეა თუ მარცხვეთქმევიანი ბერიანად ამ ვაზით გაუმარჯოს მეგობრებო. ჩვენს მეგობრობას რომელია ჩვენ ერთმანეთი თავისთავზე უფრო ღირსეულია — და სანდრო აღაყვრდით გადა დათიასთან.

— მიხოს პატეფონის ახალი ფირფიტა უყვინია წაივინდნენ მოვლსმინით! — უთხრა დათიამ სანდროს.

— მართლა? ამა არ დაგვაგვიანდეს სამსახური დღეს ადრე გავათავოთ. საღამოსთარაგითარა საჭი არ გაირინო ხომ იკვირებოდნენ მიხოდან ვერ წამოვალთ.

— დღეს მაინც ქეიფოს განსაკუთრებული ხასიათი მაქვს! — ჯაუხარდა სანდროს.

— ხამდვილი მუსიკოსი ვარ, მიხოს. შენ არჩილში ვი არა კონსერვატორიაში უნდა მუშაობდე კომპოზიტორად საუცხოვო ფირფიტები შეგირჩევია! — აქებდნენ მეგობრები მიხოს.

— კვი გამოგონებაა. წისქვილის ქვასავით ტრიალებს და თანაც მღერის რა ჯობია ამას და მით უმეტეს მაშინ. როცა წინ გამლილი სუფრა გაქვს.

— მეგობრებმა შუალამემდე იქეიფეს მიხოსთან.

— დათია, დღეს თუ სადმე არ ვიქეიფე, ისე ვატყობ თავს, რომ ავად გავხდები! — უთხრა სანდრომ დათიას.

— მიხოსთან წავიდეთ.

— რა მოვიმიზეზოთ?

— მოგვენატრე-თქვა.

— არ დაიჯერებს.

— მერე ჩვენ რა გვენადლევა, მისვლით ხომ მივალთ!

— სირცხვილია.

— სირცხვილის ოდენი პურიც არ გიჭაბია წავიდით მიზეზი მეტს რას მოვიმიზეზებთ. ვუთხრათ, თითქოს ვინმემ გვიბრა, რომ ავად არის.

— კარგი აზრია მე იმასაც დავუმატებ, რომ წუხელის სიზმარში ვნახე, თითქოს... თითქოს... რაღაც საშინელ სიზმარს ვერკვი.

— მართლა ნახე სიზმარი მიხოს? — შეკითხა დათია.

— კი, როგორ არა! — იცრუა სანდრომ. სრულ თბ საათზე მეგობრები მიხასთან ჭაჩნდნენ.

— მიხოს, სად არის და როგორ? — ჰკითხეს მეგობრებმა მიხოს ცოლს.

— ჯერ სამსახურიდან არ დაბრუნებულა.

— როგორ? მიხოს ავად არ არის? — გაიკვირვეს მეგობრებმა.

— არა.

— მადლობა ღმერთს. ჩვენ გული გავვიხეთქეს, თითქო მიხოს მძიმე ავად გამხდარიყოს მაშინვე გამოიქეციოთ და სიზმარშიაც ვნახეთ მიხოს თითქოს...

— კვი მაგრამ, თუ მაშინვე გამოიქეციოთ, სიზმარში როგორ ნახავდით? — დაიჭრა მიხოს ცოლმა სტუმარი ტყუილში. მაგრამ უნებრულ მდგომარეობაში რომ არ ჩაეყენებია, მეორე ოთახში გავიდა. სანდრო გაშეშდა.

— ახლა შინზე ვერ დაატევე მაგ იმას მაგ პირში? რა ოხრობად გინდოდა მაგ სიზმარი! — გადაუბრაილა თვალები დათიამ სანდროს.

„მ შენ ე ბ ე ლ ი“

ხაშურის საყუდის მშენებლობა, რომელიც 1933 წელს დაიწყო და 1935 წელს უნდა დამთავრებულიყო ჯერაც დაუმთავრებელია შესამჩნევ სალიანდაგო დისტანციის ფუროსი ნაფეტქვოებიც უზრაველებს არ აქცევს.

თბ. გ. ლომიძის

ნაშთმშენებელი: — ამ საყუდის რომ ორი აგურიც დავაყუდო, ამ წლის გვემაც შარშანდელივით შესრულებული მექნება!

როს და გვერდებში მაგარი მთავრობის ჰკრა.

დასახლისი ღვინით საცხე-მოთქმებით დაბრუნდა მეორე ოთახიდან სტუმრებს ნერწყვი მოადგათ და გამხნვედნენ.

— ქალბატონო მატრონე, განა სიზმარი ქუჩაში ვნახე! სიზმარი წუხელის ვნახე! — გამოსწორა თავისი შეცდომა სანდრომ და სკამით მაგიდას მოუახლოვდა.

მიხოს მოსვლას მეგობრები აღფრთოვანებით შეხვდნენ და გადაკოცნეს იგი. თითქოს არა სამი დღის, არამედ სამი საუკუნის უნახავი ყავდათ.

კარგად შეზარხოშებული იყვნენ, როცა მიხოს კბილი ასტკივდა.

— ოღონდ შენ ნუ აგტკივდება ნურაფერი და ჩვენ თუ გინდა თავიც მოგვეკრან, უთავოდაც არა გვიშავს! — შეწუხდნენ მიხოს მეგობრები.

— ქალბატონო მატრონე თუ შეიძლება არაყი მოიტანეთ, აი ის არაყი, ჩვენ რომ დღეს აქ დავლიეთ. არაყი უებარი წამალია.

კბილი მეც ხშირად მტკივა... დაცა... დაიცა... მგონი ახლაც ამტკივდა. აი რას ნიშნავს მეგობრობა მეც ამტკივდა კბილი. პირში დავიგუბოთ თითო ჭიქა არაყი და ტკივილი გავვივლის! — და სანდრომ არყით სავსე ჭიქა მიაწოდა მიხოს, რომელმაც არაყი პირში დაიგუბა მეორე ჭიქა თითონ სანდრომ გადაჭრა პირში დასაგობად, მაგრამ, თითქოს უტბად, ხახში გადაუშვა.

— დასწყევლოს ღმერთმა, პირში უნდა დამიგუბებია და ხახში გადამცდა! — თქვა სანდრომ და მეორე ჭიქა დაიგუბა პირში. ცოტ ხნის შემდეგ, ისიც გადაყლაპა.

არაყმა დროებით მართლაც შეაჩერა ტკივილები. მაგრამ შემდეგ მიხოს ისე ატკივდა კბილი, რომ ბავშვივით მოროო ტირილი.

— რეცეპტი მაქვს. მაგრამ ვინ მოიტანს წამალს, თუმცაღა აფთიაქი აქვეა კუთხეში! — უთხრა მიხომ მეგობრებს.

— ახლა წავიდეთ შინ. თორემ აფთიაქში გავგვზავნის წამლის მოსატანად! — გადაუჩურჩულა დათიამ სანდროს, რომელსაც ჰკუთხეში დაუჯდა მეგობრის მოსაზრება.

— მიხოს, — უთხრა სანდრომ მასპინძელს — ჩვენ ახლა წაველთ. შენ დაწევი, დაიძინე და ტკივილიც გავივლის.

— მეგობრებო, სანამ წახვიდოდეთ, თქვენ გინაცვალეთ. აი — რეცეპტი და აქვე აფთიაქიდან წამალი მომიტანეთ, თორემ სულერთია ამაღამ მაინც არ დამეძინება! — უთხრა მიხომ მეგობრებს.

— გენაცვალოს ჩვენი თავი, თუ აქ არ არის, მთელ ტფილისს შემოვივლით და მოგიტანთ შენ გენაცვალოს ჩვენი თავი! — უთხრეს მეგობრებმა და რეცეპტით წავიდნენ.

— მთელ ტფილისს შემოვივლით და წამალს მოგიტანთ რომ უთხარი, ახლა რაც გინდა ის ქენი. მი შინ მივდივარ, მეძინება! უთხრა სანდროს დათიამ.

— აი ავტობუსი მოვიდა. გაიქცეთ და ჩავეჯდეთ შიგ! — უთხრა სანდრომ დათიას.

— წამალი? — ჰკითხა დათიამ.

— რისი წამალი? სად მცალია მაგისტვის!

ახლა აფთიაქში ვი არა, ღვინოს სარდაფში რომ გამგზავნოს კაცმა ღვინის მოსატანად, იქ წასვლაც არ შემიძლია! — უთხრა სანდრომ დათიას და მეგობრები ხარხარით შევიდნენ ავტობუსში.

ხევეირ-ბენ-შეის

— ვისია ეს პორტრეტები?
— ჩვენი სავაჭროს გამგეებისა: ვადალენ ახ
ძლივს ვასწრებთ, ისე ჩქარა იცვლებიან.

ანდაზები

მეღუას კომენტარიებით.

— აბრე არ უნდა თაყაო, უნე რომ მამული ბაყაო. — თაყა აქ არაფერ შუაში უნდა იყოს; აშკარაა ამ ანდაზაში იტალია-აბისინიის შეთანხმების (ან უკეთ რომ ვთქვათ უკანასკნელის გაყოფის) ცნობილ პროექტზეა ლაპარაკი, რომლის ავტორიც თაყა კი არა ხორი და ლავალი იყო.

— ალაგიანის დაბადება პირველი დღეა, კორფინება მეორე და სიკვდილი მესამე დღე — ანდაზის ავტორს ვერ დავეთანხმები. მე ზოგი ისეთი ნაცნობი მყავს, რომ თუ თვითიველ დაჭირწინებს თითო დღედ ვიანგარიშებთ. მაშინ შეიძლება საწყალი სიკვდილის „ოჩერედი“ სულაც არ მოვიდეს.

— არ ეშინია ბადაშის ბაბაშის ხმლისაო. — ხმლის არ ეშინია, მაგრამ ზოგიერთ ცრუ არტიკლში მოკალათებულ ბადაშროვს რომ ხაშხე და ხარხოხი (15 პროც. ნაცვლად) ორი შაური დააკლებივს არც ამისი შეეშინდებათ.

— არ მინდა, ჯიბეში ჩამიდმო! — ამას გამოხატავს ხშირად სამკერვალო არტელების, საპარიკმახეროს და სხვა მუშაკებს გამომეტყველება, კლიენტთან შეხვედრის დროს. ამ ანდაზას სამწუხაროდ ზოგჯერ არც სხვა დარგის მუშა-მოსამსახურეები იგიწყებენ და ამიტომ ხშირად მართლდება მეორე ანდაზა:

— აჩინდამა ცხრა ხინკალი შეჭამაო.

— ათი დავკივი ერთ წამოსასხამს იხურავსო — იგილისხმება სტუდენტობა.

— ამანათს მგელიც ინახავსო. ამ ანდაზას წმინდათა წმინდასავით იცავენ ფოტო-ტელეგრაფის მუშაკები.

— ამოდებული ხმალი პურმარილში ჩაიბოო. — ჩინეთში მაინც არ მართლდება: რამდენიმე წელიწადია რაც მის მი-

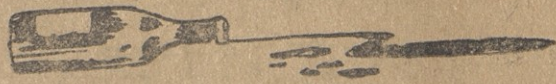
წაწყალს „პურმარილოს“ იაპონია, მაგრამ ამოდებულ ხმალი მაინც არ იგება, პირიქით — მაღა ქაშაში მოდის.

— არაქელას ფარჩას არუთინა ხმვდო. — ეს ხდებოდა და ხდება მითომ, რომ არაქელას ფარჩა არ უნდოდა და არც ახლა სჭირდება. მას უბრალო სატინა სჭირდებოდა და სჭირდება პალტო და კოსტუმის სასარჩულეთ. მაგრამ სავაჭრო ორგანიზაციების „გეგმიანი“ მომარაგების წყალობით ვერსად შოულობს.

აქლემი ბუზად უჩანს და ბუზი აქლემადო. ეს ანდაზა განსაკუთრებით ზოგიერთ მომხსენებელს ახასიათებს: აქლემი ბუზად უჩანთ და როცა თაკვანთ ნაკლულვანებზე ლაპარაკობენ და ბუზი აქლემად ეჩვენებათ, როდესაც მიღწევებზე ლაპარაკობენ.

მხიარული ტრესტი

დილის 10 საათზე თბლოტრესტის პ/მგ. თანამშრომელი ილო კუბატაძე სამსახურში არ ჩანდა.

— რასა გავს ეს? — მხრების აჩეჩით თქვა ტრესტის მდივანმა შავთვალაძემ. — ეს ქალაქდები დღესი ჩასაბარებელია. და კუბატაძე კი არ მოსულა სამსახურში. სადაცაა დირექტორი?

ნეც აქ ბრძანდება დაიცავთ. გაყურებებით შე თქვენ სერიას! — და შავთვალაძე რიხიანი ჩახველებით სახაშეში შევიდა.

— ოო, სარდიონს გაუმარჯოს. მობრძნული სარდიონი! — მიძახეს ერთად კუბატაძემ და შიკრიკმა.

— კაცო, რას ჰგავს ეს! თერთმეტის ნახევარი და შენ კიდევ არ მოსულხარ ტრესტში. საქმეები კი დღეს უნდა გადაგსცეთ დირექტორს!

— მოდი, კაცო. მოვესწრებით მაგას. დალიე ჯერ ეს!

— უკვე თერთმეტი საათია და ჯერ არაფერი მიჭამია! — მტყნარებითა და ზმორებით თქვა საქმეთა დამუშავების განყოფ. გამგემ სახდრო ფოკიამ — წავიდე. შევექამო ცოტა რამე. თვალშაფადი ჯერ მიინც არაა, რომ საქმეები გადავსცი! — ფუყია ადგა. პორტფელი უჯრაში ჩადვა და კარებს მიაშურა. კარებში მთავარი ბუღალტერი პავლე პოჭოკაძე შეეფეთა.

— საით, სახდრო?
— აგერ, ცოტა საუზნეო მინდა. ძალზე მშობა და... წაშობი თუ გინდა შენც.

— უპ. კაი გაგახსენოს ღმერთმა. მერე ადგილი ვიცი ისეთი, რომ, შირონის! — და ორთავემ მხიარული საუბრით გასწიეს.

რებს „მასპინძლებმა“ და სუფრაზე მიიბატაქეს.

— მოგხსნი სუყველას, მოგხსნი! აი იცოდე ეფრო. შენა ხარ მოწმე, რომ ისინი არ გამოცხადდნენ სამსახურში, დატოვეს საქმე! დამოძახე მდივანს. დასწეროს ბრძანება მათი მოხსნის შესახებ! — მიმართა დორბლებშო.

რიც მოვა. რას იტყვის? ჩიკაძე, — გასძახა მან: შიკრიკს, — წადი. ნახე ახლში თუ არის კუბატაძე და უთხარი ახლავე მოვიდეს.

შიკრიკმა ჩიკაძემ იცოდა კუბატაძის ამაბავი.

— ალბათ პანხელია, იქნება და გეო ფაშვიდის დუქანში ხაშს თუ მიირთმევს! — გაიფიქრა მან და პირდაპირ სახაშესაკენ გასწია.

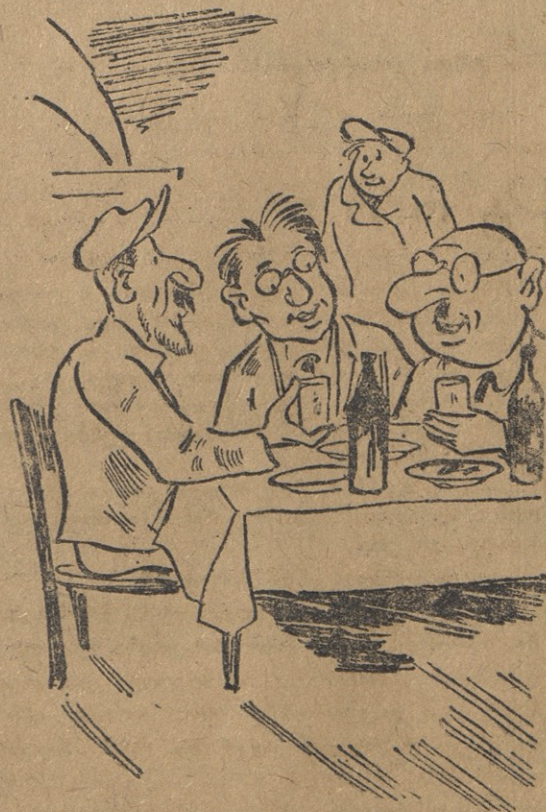
— ოო, გაუმარჯოს ჩიკაძეს რაშია ივანე საქმე? — შეკითხა კუბატაძე შიკრიკს შესვლისთანავე.

— ბატონო. სამსახურში გთხოვენ!

— სამსახურში, თეარა დიდ რამეს მადღევენ! მოდი აგერ. მოართვით ხაში და არაყი... კაი ქენი რომ მოდი, მარტოკა ვიყავი!

— კაცო, შიკრიკიც დავკარგე. თორემ სხვას არ ვჩივი, — გაიძახოდა შავთვალაძე — კუბატაძე სადმე დუქანში შეძვრებოდა ეს გამოყრუებული ჩიკაძე კი დადის და ეძებს ქუჩებში. ფუ! წავალ, იქნებ შევხვდი სადმე და ყოფას ვუტირებ კუბატაძეს! — გაბრაზდა შავთვალაძე. სათვალეები გაისწორა, პალტო მოიცვა და პუშკინის ქუჩის ბოლოს, სახაშე-სამიკრიკოებლ: ჩაუარა.

— აა! აგერ არ არის! ხომ ვთქვი მე! ივანე

— ოო, ვინც მოვიდა გაუმარჯოს! გაუმარჯოს! — შესძახეს ერთბაშად შავთვალაძემ, კუბატაძემ და ივანემ შემოსულ სტუმრებს. — ამა მობრძნული ჩვენთან! — შესძახეს სტუმ-

რეტულმა დირექტორმა დამლაგებელ ქალს ეფროს და მაგიდაზე მუშრები დაარტყა.

— არც მდივანი გახლავთ, ბატონო! — უთხრა ეფრომ.

— რაო? არც ის არის, ჩემმა ერთგულმაც მილალოტა? ისიც მოხსნილია ვიცი მე ხად ბრძანდებიან ისინი, მივანებ მათ კვალს. ოხრები უკვი 2 საათია და სამსახურში არავინ არ ჩანს. ეფრო, პალტო ჩქარა. მე მოგხსნავ მათ, და ვაი მათი ბრალი!

ნაშუადღევის ოთხის ნახევარია. ტრესტის მახლობლად ქუჩის ყურეში მთვრალი პოჭოკაძე და კუბატაძე ლილინით მიდიან. დირექტორი ივანეს ჩახუტებია და პირდება რომ როგორც კი განთავისუფლდება ტრესტში განყოფ. გამგის ადგილი, შიკრიკობიდან განთავისუფლებს და იქ დანიშნავს. შავთვალაძე დირექტორს ტალახში ამოსერიო პალტოს ცხვირსახოცითა და ქუდიით უწმენდა.

— ჰეი, ჰეი, ბიჭებო, ჩემსას, ახლა ჩემსას, სადილი მაქვს მირონის, ჩემსას! — გადასძახა მხიარულმა დირექტორმა თავის ამალას.

მხიარულმა არიფიონმა ლილინით ჩაიარა ტრესტის წინ.

დონ — პედრო

ცოლი ვტყოდა თავის ქმარს:
 ცოლი ვტყოდა თავის ქმარს:
 მალიმალ—გასაგონდა,
 მიყვარხარ, ჩემო იმედა,
 ქვეყნიერების ტოლადა.

ქმარმა იფიქრა, კი ვხედავ
 ამ ქვეყნად არ მყავს ტოლიო,
 მოდი, თავს მოვიმკვდარუნებ,
 ვნახო, რას იზამს ცოლიო.

წამოწვა თავის ლოვინზე
 და თავი დაიხვედა,
 ვითომდა დიდი სიცილე აქვს,
 კრუსუნობს იგი ძალადა.
 ქალი ამ დროს კი გაიქცა
 საქმელის მოსატანადა.

საქმელი გამოიტანა,
 თავზე დაეცა მებია:
 რადგანაც ხედავს თავის ქმარს
 ფეხები გაუფშეკა.

ცოლმა იფიქრა, კი ვხედავ
 მომკვდარა ჩემი ქმარო,
 აწი რას მარგებს ვება,
 ტირილი, ცრემლის ღვარიო.

ვიკვილო—ხალხი ვაივებს,
 შშირი მე დარჩებიო,
 ძევე ამას სჯობია
 ერთს მაგრად ვამოვძლებიო.

დაჯდა და ჭაში დაიწყო
 მარტოკა, ლაზათიანად,
 ერთი დედალი შიჩაში
 და კვერა თავის წვნიანად.

ჭიქაში ღვინო დაასხა,
 მაგრამ კი ველარ დალია,
 რადგანაც სტუმრებს, ეზოში,
 მომავალს მოკრა თვალა.

ჭიქა ბუნარში შიშობდა
 და თიები ვადაიწიწა,
 ხმაშლილა მორთო ყვირილა
 და ყველაფერი დაღწეა.

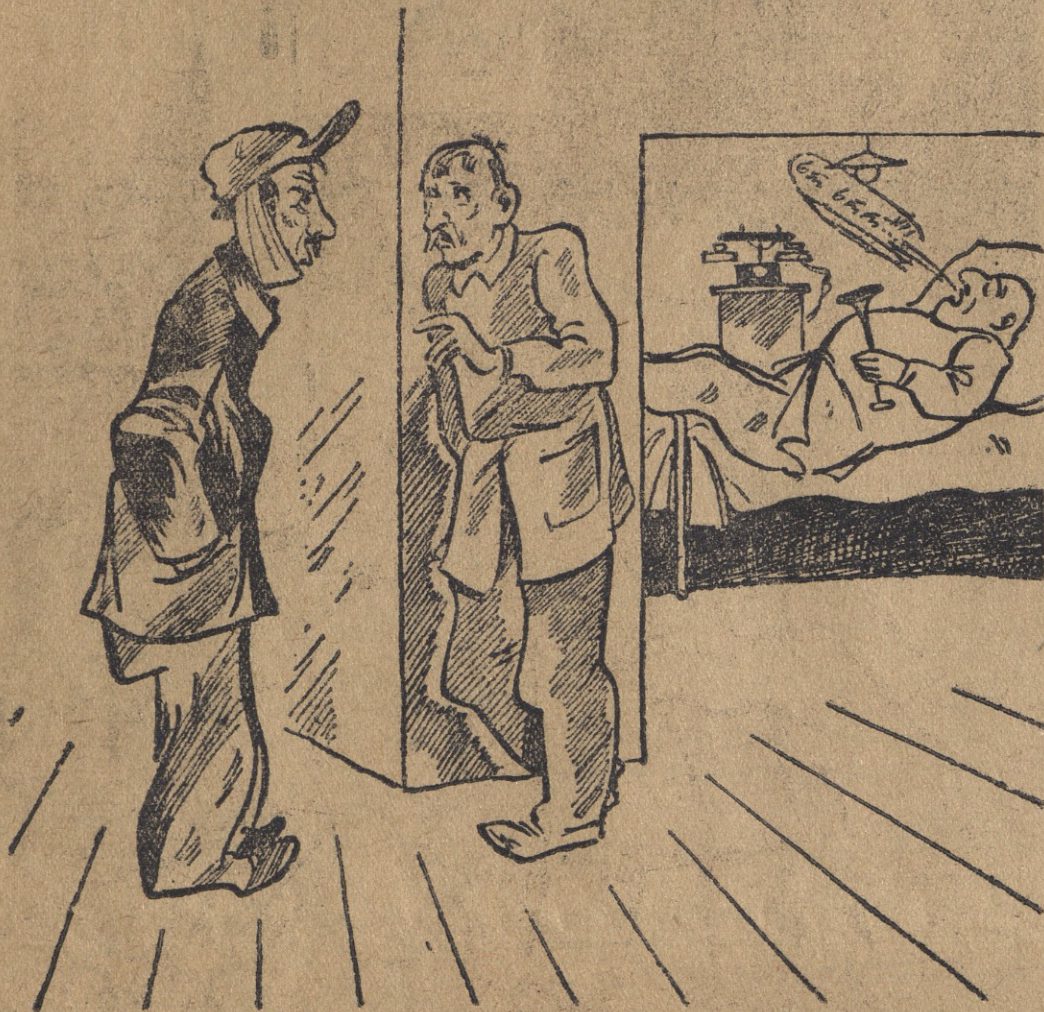
სტუმრები ანუგეშებენ
 ვის არ მოსვლია ესაო,
 ხან ცოლი კვდება, ხან ქმარი
 ბუნებამ დააწესაო.

ქმარმა იფიქრა — კი ვხედავ
 აწი ხუმრობა კმარაო,
 წამოხტა, წამოიძახა:
 აქლო, რამ ვაგამწარაო!

იგერ ვარ, შენი ჭირიმე,
 თუ ვარ შენი ქმარო,
 ხომ ხედავ შენმა კვილმა
 გამომალვინა მკვდარიო.

თუ რომ სიკვდილში დარწმუნდი
 უხდა დაგვეკლა ცხვარიო,
 ერთი დედალი რას ვიჩიდა
 ან კვერა გამომცხვარიო,
 აწი კი გამხიარულდი,
 ვიტარაც დაუკარიო!

ჩასწერა გურიაში — ნ. ვარდოშვილი

— გამიშვით, საავადმყოფოს ტელეფონ ით მინდა ვისარგებლო!
 — არ შეიძლება! მორიგე ექიმს ხმინავს.

ღირექტორი

ერთხელ ერთერთი თეატრის ღირექტორი
 თან მივიდნენ მუსიკოსთა წარმომადგენლებს
 და სთხოვეს:
 — ჩვენ გვინდა რამდენიმე საღამო გაგ-
 მართოთ უდიდესი კომპოზიტორების ნაწარ-
 მოებებიდან, რომ მასებს გავაცნოთ ისინი.
 — ძალიან კარგი აზრია. მივესალმები
 თქვენს წამოწყებას. მაინც ვინ ვინდათ, რომ
 აჩვენოთ და გააცნოთ ხალხს? — შეეკითხა
 წარმომადგენლებს თეატრის ღირექტორი.
 — ბეთხოვენი... ვაგნერი... ვერდი... ჩაი-
 კოვსკი... ფალიაშვილი და სხვა კლასიკოსები.
 — ეს ყველაფერი კარგია, მე რით შემოი-
 ლია გემსახურით?
 — შენობა უნდა გვათხოვოთ.
 — ეს ადვილი საქმეა, მაგრამ ერთი უნდა
 გითხრაო. ჩვენ საშინლად ვებრძვიტ პრო-
 ტექციას, რომელიც კაპიტალისტური წყობი-
 ლების საზიზარო ნაშთია. თქვენ განათლუ-
 ბული ხალხი ბრძანდებით. ჩვენ განსაკუთ-

რებული პარტიის(ცემით ვტყობით ხელოვ-
 ნების ყველა მუშაკთ. ვათასებთ მათ, ვადი-
 ლებთ მათ ამიტომ ნუ გეწყინებათ და უნდა
 გითხრაო. რომ ნუ იკადრებთ პროტექციას.
 — როგორ? პროტექცია აქ რა შეუ-
 შია? — გაიკვირვებ წარმომადგენლებმა და
 ერთმანეთს გადახედეს.
 — იმ შუაშია, რომ თითონ ისინი მოვი-
 ლენ. რომელთა შემოქმედებს საღამოს გა-
 მართვა გინდათ.
 — ვინ ისინი უნდა მოვიდნენ?
 — აი თქვენ რომ დაასახელეთ ბეთხოვა-
 ნი, ვარდენი, ილავერდი, ჩაიკოვნი და ფი-
 ლიაშვილი. თითონ ისინი მოვიდნენ და სი-
 მონებით დავუთმობ თეატრს. თითონ ისი-
 ნი უნდა გამოვიდნენ სცენაზე, რომ მასებმა
 გაიკონო.
 დაგუბებულმა სიცოლმა ღირექტორის
 კაბინეტს, კარებიდან გამოსვლისთანავე გად-
 მობეთქა ტუჩებისა და კბილების ჯიბარები.
 ი. ს.

8

ჩვეულებები

გარდიცვალა ახალგაზრდა
შეწირა მოარულ სენს,
ბევრი სკადეს ექიმებმა
სიკვდილისგან ვერ დაიხსნეს.

მოსვენეს ის გრაკალში
სადგურია ნავსე ხალხით,
ყველა სტირის და აცვიათ
ჭირისუფალთ ტანზე თაღბი.

ყველა გლოვობს, მაგრამ უფრო
მწარე არის დედის დარდი:
— „შვილო, რატომ მიმატოვე?...“
— „შვილო, ნუთუ არ გიყვარდი?“

სტირის დედა და კუბოს ხდის
უნდა ნახოს მისი გოგი
ხდოს და ხედავს: წვეს მოხუცი
ოთხმოცი წლის ჩიხტა-კობით.

სასწაული ამისთანა,
არ მომხდარა არსად გერა:
— „ოო! ღვთის ძალა არ არისო“
ვინ ამბობდა?! ვის არ სჯერა?

წოვლის შემძღვემ სასწაულით
ის აქცია მოხუც ქალად
— „სულ ერთია“ — სტირის დედა
„გენაცვალე მე, ღვთის ძალას“

უფროსი ძმა უცქერს ცხედარს
და უცხებდა ზოდნით აულო:
— „შეეცვალათ ალბად კუბო
აქ არ არის სასწაული...“

ჯაიშორა საიფურისკენ
რომ მოძებნოს მისი მკვდარი,
მაგრამ გოგი ვერსად ნახა,
მისი კუბოც არსად არი.

სიზნკიდან მოდის ცნობა:
„შეგვცვლია და... ჯალა დროსი:
გოგი უკვე გავსვენეთ,
თქვენც დამარხეთ მანდ ფედოსი“.

კიდევ კარგი ეს ამბავი
არ ესმოდა თვით მკვდარ გოგას,
თამბ, აგლეჯდინ მას სტიროდენ
და ბებერბ იწვა შიგა.

დ-ია.

ქართული 1926.

— აბა, ბავშვებო, მე გავიქცევი და თუ დამიჭერით!
— ვერ დაგიჭერთ ამხ. მასწავლებლო, ამ სიბნელეში დაჭერას კი არა სახლში წახვ-
ლან ვერა ვბედავთ!..

გრძელდება ხელისშეწყობა 1936 წლისათვის სატირულ-იუმორისტულ შურნალში

„ნიანგი“

1936 წელს „ნიანგი“ გამოვა ჩვეულებრივი დიდი ფორმატით.

1 წლით — 12 მან.
6 თვით — 6 მან.

3 თვით — 3 მან.
1 თვით — 1 მან.

ხელის შოშობა მიიღება ფოსტის და „სოიუზკაიბის“ შველა განყოფილებაში
ქალაქის გეგმიანი მომარაგების გამო ყურნალის ხელზე გაყიდვა განსაზღვრულია.

ამხ. ნიანგო!

სასამართლოს მუშაკი ხუციშვილი მართლაც ხუცის შვილია თუ დიაკონისა, არ ვიცი. მაგრამ ის კი კარგად ვიცი, რომ იგი დიდ მფარველობას უწევს ყოფილ ჩარჩებს და ახლანდელ გადაწყველებებს.

მაგალითი გნებავთ? იხედეთ!

სასამართლოს ქ. № 27-ში ცხოვრობს ყარაპეტ კარაპეტოვი, რომელიც გასახლებული იყო ტფილისიდან როგორც უპასპორტო და გადაწყვიტველი. პასუხისმგებელი იყო მიტინგული, მაგრამ „საქმე ყარაპეტ კარაპეტოვის“ ისე დააღობ და შეარბილა ხშირმა პურდერინომ, რომ 4 დეკემბერს ყარაპეტი მოინათლა ღმანკო ბატკნად, რომელიც თითქმის მსხვერპლად შეეწირა გაუგებრობას.

ჯერ ისტორიასა და მეცნიერებას არ ახსოვს, რომ მგელი ცხვრად გადაქცეულიყოს. უბრალოდ ვიცოდეთ, რომ თუ ის მგელმა ცხვრობა იწყოს. შაში გვმართებს მისი მეტი, ამიტომაც ყარაპეტად კვლავ დარჩება ყარაპეტი.

ხერმანი

ამხ. ნიანგო!

ბატარა ბავშვები, იშვიათად დაჯილდოვდებიან კინოში. ამის მიზეზი ის არის, რომ: კინო უმთავრესად მუშაობს საღიროცა ჩვენ უკვე ძილისათვის ვეშხადე

1. ნაკლებად არის საბავშვო სურათები. ამას რომ თავი დავანებოთ, ჩვენი „სახკინო-მრეწველი“ არა თუ საჩვენო სურათზე ზრუნავს, არამედ:

2. საბავშვო სურათის ჩვენების დროს ნაკლებად ზრუნავს ჩვენზე, რომ წესიერება იქნეს.

3. ამაჲ წინადა 18 დეკემბერს კინო „ოქტობრში“ ვიყავით პატარა ბავშვები ფერადი სურათის სახანავად, აი ის რომ არის „სამი ბიჭი“ და სხვა.

ადგილები დაუნომრავი იყო (ჩვეულებრივად კი ადგილები დანომრილია) და შენს ბერს ჩვენ რომ დღე დავვიყენეს. სამი გოგონა კი არა არც ერთი ღორი არ იკადრებდა მას, რაც ჩვენს მიმართ იკადრეს დიდებმა. კედელზე შეგვლესეს, კინალამ გაგისროდეს, ამა შენ იცი, ძია ნიანგო, თუ შენებურად უკრავ მაგ კუდს სახკინმრეწველებს და ახსნა ასწავლი, რომ პატარებს მეტი ყურადღება მოგვაქციოს.

შენი თინიკო.

ამხ. ნიანგო!

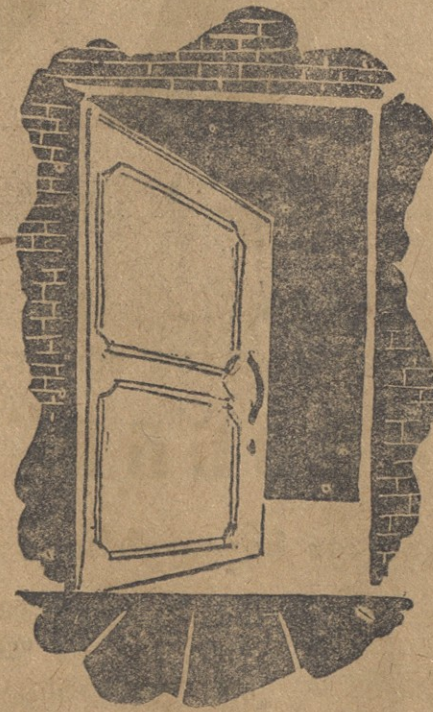
არის ჩვენში ერთ-ერთი დაწესებულება, რომლის კარები ფართოდ არის გაღებული მშრომელი მასისათვის და არა მარტო მშრომელი მასისათვის, ამ დაწესებულებაში თანამშრომლობს ქალბატონი ნუცა, რომელიც რედიკულის სარკეში იტყობება მუდამ. შე ამ წერილთან ერთად გავზავნით ნუცას პორტრეტს და ავრეთვე სურათს იმ დაწესებულების კარისას, რომელშიც ნუცა მსახურობს და ვკითხულობ არის თუ არა რაიმე საერთო ნუცას და აქ მოთავსებულ კარს შორის.

პასუხსაც მოვახსენებთ. მთავარი მსგავსება იმაშია, რომ კარიც და ნუცაც ორივე იღებება.

გარდა ამისა კარი, როგორც ვიცით ერთი ბუნების მატარებელი არსებია. ნუცასა და აქ მოთავსებულ (ან თუ გნებავთ საერთოდ)—კარს შორის, დიდი მსგავსებაა. ნუცა და კარი თითქმის ორივე

იღება და იხურება ნუცას გულაც იღებ (როცა ეს საქირია (მაგ. დიდკაცებთან შეხვედრის დროს) და იხურება „პატარა კაცებისათვის“). კარს შეუძლია აკრიკინდეს, როცა მას ეხებიან.

ნუცასაც შეუძლია „აკრიკინდეს“ როდესაც „ნიანგო“ ამ წერილს წაიკითხავს. დასასრულს როგორც კარის, ავრეთვე ნუცას მოხსნაც შეიძლება.

სიკიბო

ამხ. ნიანგო

ეს ეს არის სოფლიდან უბრალო მიწილე ჩემი მეზობლის ხელით ჩემი ურთიერთობის ახლანდელი ნათესავის გარდაცვალების შესახებ. წასვლას ვერ ვახერხებ. რაკი დასაფლავებას ვერ ვესწრებით, ჩემს ცოლს დაუყენია, რომ მიინც დაშინც დეპეშა გაუგზავნოთ ქირისუფლებს თანაგრძნობის გამოხატავად. თანაგრძნობის გამოხატვის საჭიროებას მეც ვიზიარებ, მაგრამ ჩვენს შორის დიპლომატიურ ურთიერთობას ამწვავენ ის საკითხი თუ ვის ან რის საშუალებით გამოვხატოთ თანაგრძნობა. ვის გადავანოთ დეპეშა მე მიზანშეწონილად მიმაჩნია, რომ ავიღო დეპეშის ბლანკი, დავწეროთ ზედ სამძიმარი და ასეთა „დეპეშა“ მეზობლის ხელით გავგზავნოთ, რადგან მეზობელი მას ხვალ დილაში დაწინაურდება ადგილზე მიიტანს. დასაფლავებამდე მისწერებს; ჩემი ცოლი კი არ მეთანხმება: „დეპეშა რისი დეპეშაა თუ ფოსტამ არ მიიტანაო!“ ფოსტა კი შენც იცი მას როდის მიიტანს... შეგვარივე შენი რჩევით ამხანგო ნიანგო! წერილი შეიღების პატრონი ვარ ოჯახი მელოპება!

კონსტანტინე ხომასურელი

მითვისებული ხურდა ფულის სიმღერა

სად. ძირულა

აქ ჩკინისგზის საღაროში მოიყვანეს ქალი ვერა, და ის მოსვლისთანავე ხურდა ფულებს დაეძგერა.

მეზავრებს ასე ეუბნება: „ხურდა არ მაქვს რა გიყავო, გეფიცებით, არ მომიკვდეს ჩემი ბიჭი ვალიკოვო“.

ჩვენ, კუნჭულში დამალულებს ხშირად გვესმის ვერას ფიცი. იქით მეზავრი გაიძახის: „ხურდა მომე, რომ გაქვს ვიცი“.

ჩვენ რას ვიზამთ:—უმწეო ვართ ვაბრიალებთ სეკლით თვალს მთ, ნიანგო; მას შენს გარდა სხვა ვერავინ უმკურნალეს. კირკიტა.

მოხსნეს და უქეს

(დანდალო, ჭადის რაიონი)

კოპნოქრად სოფლისა ბოლქვაძე იყო—დურსუნა, მოსვლისთანავე ყოველგვარ საქონელს წასწვდა, უსუნა.

რაც მოეწონა სახლისკენ ჯერ რომ ნელნელა გაზიდა — მერმე ფულები იჯობა მომატებული ფასითა.

გადააქარბა ყოველგვარ გამფლანგველობის პირობას... მოხსნეს და უქეს დურსუნას ვაჟკაცობა და გმირობა.

გო — გო.

ნახ. შ. კიაურელი

გრაფიკი განწესი მაგალითად მოძრაობის გრაფიკი — მოძრაობის განწესი ანუ გეგმა.

სიტყვა გრაფიკს გრაფთან არავეითარი კავშირი არა აქვს, მაგრამ ზოგიერთი რკინისგზოები მას შინაგან მტრული თვალთ უყურებენ.

გრაგავონი — მუსიკალური ინსტრუმენტი, რომელზედაც საუცხოვოდ უკრავენ მუსიკალური ტექნიკუმის ზოგიერთი სტუდენტები.

დეკევა — სასწრაფო ცნობა, რომელიც იდრესატან გაგზავნის ნაცვლად „საუკუნო განსვენების ადგილზე“ ინახება ფოსტა-ტელეგრაფის აპარატის მიერ.

დეგავოგია — იხ. ფაშიზმი.

გომინდანი — ჩინეთის ბურჟუაზიული პარტია, რომელიც საცვლას ვერ იკავებს, რადგან ორივე ხელი იპაიონელ იმპერიალისტებისაკენ აქვს შესათანხმებლად გაშვებული, მიუხედავად ამ მისი დამაარსებლის სუნიატსენის დიადი იდეებისათვის შეუფერებელი „პოზისა“.

ჩვენს ზევიტმოდანოლ განმარტების წინდაწინვე იციით, რომ სახელგამი არ გაზიარებს, რადგან უკანასკნელი დიამეტრალურად განმარტებას იძლევა. სახელგამის განმარტებით, იგი (გომინდანი) თურმე „იბრძვის ჩინეთის განთავისუფლებისათვის დასავლეთ ევროპის იმპერიალისტების წინააღმდეგ“ (იხ. სახელგამის მიერ გამოცემული „უცხო სიტყვათა ლექსიკონი“, გვ. 68).

იონა, ივანე; — უცხო სიტყვაა: ქართულად „ვანიჩკას“ ნიშნავს; მაგ. ვანიჩკა ოქროპირი, ვანიჩკა ნათლისმცემელი, და სხვ.

კომენტარიები; — ახსნა-განმარტებანი, რომელიც ხშირად თან ახლავს ლიტერატურულ ტექსტს. კომენტარიებს უკეთებენ უცხო ან გაუგებარ სიტყვებს და ფრაზებს... ზოგიერთი კვაჭიკო „რედაქტორები“ ხშირად განსამარტაჟ სიტყვებს უკომენტარიოდ სტოვებენ და ყველასათვის ცნობილ სიტყვებს კი მარტავენ.

ბი მათ მიერ ზიგვირთი ტექსტის და „უცხო სიტყვების“ და ფრაზების „განმარტების“ ნიმუში.

... მელნად ვინმარი გიშრის ტბა და კალმად ნაი რხეული...
ნახეს უცხო მოყმი ვინმი სჯდა მტირალი წყლისა პირსა შაფი ცხენი სადავითა
ჭყვა ლომსა და ვითა გმირსა
ბი, ასეთ ტექსტს თან ახლავს „უცხო“ სიტყვების განმარტებაც:
კალამი — სასწავლო ნივთია, რითაც სწევენ.

ცხენი — ცხოველია.
ან კიდევ:
ლამის გუშაგი მუდამ მჭმუნაფი მთვარი მეფურად მძლავრად ვიდოდა...
... რომ ჩემს შემდგომად მოძმესა ჩემსა! სიძნელი გზისა გაუადვილდეს და შეუპოვრად მას ჰონი თვისი თვისის ბედის წინ გამოუქროლდეს...
მთვარი — მნათობი. პლანეტა
გზა — ადგილი რაზედაც მიდის.
მ — ზა.

სახალხო არბისტი ელ. ჩიჩუაშვილი

— კნენობის ლილა გაცვდა და მოუყვდა იმას დედა, მეღა დავრჩი ერთ კნენად — ისიც მხოლოდ სცენაზედა. ნნოვანება? — რას დამაკლებს მე სახალხო მსახიობსა? — უი, არა გენაცვალეთ, ჩემს როლებში ვერვინ მჯობსა!

ფარსადანი

ქურლობა დღეს ისეთი ხელობაა, რომელიც უმნიშვნელო ინტერესს წარმოადგენს. ამჟამად ეს პროფესია ნაკლებ საფარიანია...

რეს და არ შერცხვით გაეძროთ ზეფირის ზედა პერანგი. ასე რომ ეს პატივცემული მოქალაქე და ს.ფ. საღმრთოებლო სექტორის მომუშავე დატოვებს მხოლოდ საცვლებში...

მათ უპასუხეს, რომ ერთ-ერთ მოქალაქეს ქუჩაში წაართვეს... ქურდები წაიყვანეს და წავიდნენ იმ ადგილას, სადაც ასეთი შემთხვევას ქონდა ადგილი...

დოხტორობა მინდა

დოხტორობა რომ კაი ხელობაა და კაი გამოსარჩენი საქმეა, ამას რად უნდა დიდი ლარი და ხაზი. ჯერ კიდევ თითის სიგრძე ყაზილარი ვიყავი...

„გაიხსნა მოზრდილთა ათწლედი, სადაც სწარმოებს მიღება საღამოს 6—9 საათამდე“. მოკტეს გოგიე, თვარ გაათაოს ეს 10 წლედი...

— ბიჭო, რას მეხეყნები ამდენს, ნათესავს კი არა, ვინცხა-ვინცხას უღუშონი არღვილი და შენ უარდგლოთ რაჟა დაგტიებო...

ფერლობა.

მხატვრობა.

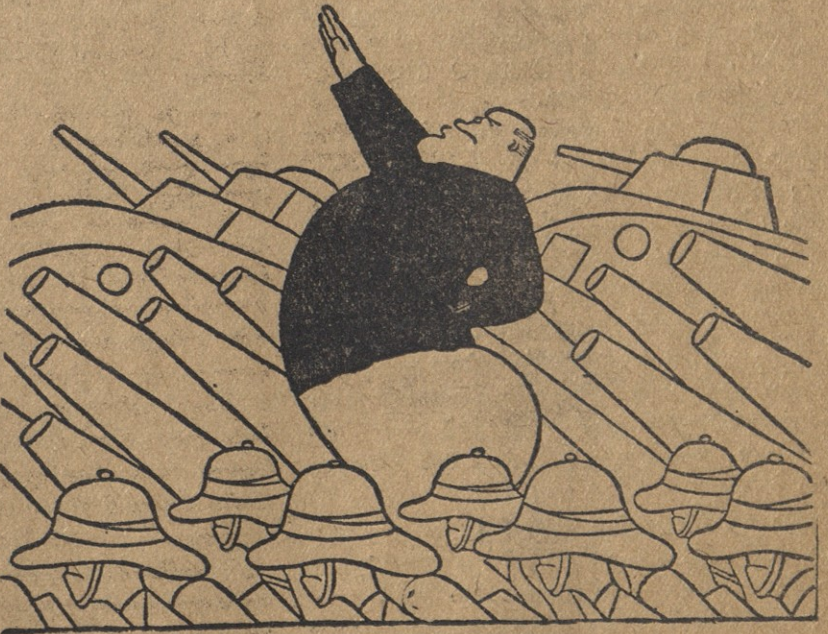
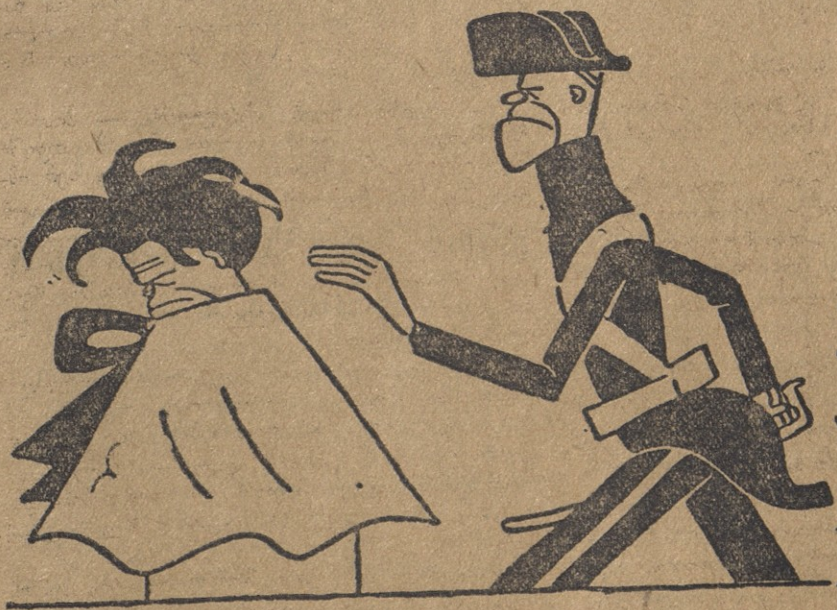
მუსიკა

ახალი მანქანა ახალშენის „გასანაწილებ- ლად“.

უმუშევარი: — გიმნაზიაში რვა წელიწადი... იურიდიულ ფაკულტეტზე რვა სემესტრი... შემდეგ დოქტორის ხარისხი და... აი ჩემი პირველი ჰონორარი... (პრაგა)

1912 წელს დააბათიბრეს არა საქმაოდ ცნობილი რედაქტორი—სოციალისტი, რომელიც ავტოციას ეწეოდა იტალიის მიერ წარმოებულ მტაცებლურ ომის წინააღმდეგ აფრიკაში. ეს რედაქტორი იყო ბენიტო მუსოლინი.

1935 წელს ფაშისტი დიქტატორი ბენიტო მუსოლინი აბათიბრებს ყველას, ვინც ეწინააღმდეგება იტალიის მიერ წარმოებულ ახალ მტაცებლურ ომს აფრიკაში. („ალო ნოვინი“. პრაგა).

მზნაპრი: — ამათ თოფები უსიდად დააქვთ: ისეთი გაქცევა შესძლებიათ, რომ კურდღლებს ალბათ ფეხდაფეხ იქერენ.

გაგაბრილბელი წვეთები

აწ არ გვიღირს

(ატანა, ლანჩხუთის რაიონი)

ექიმი არავის ვეგონო, თუმცა ისიც უნდა ვთქვა, რომ ბევრი ექიმის ნაცოდვილევ რეცეპტს დიდად არაფრად ჩამოუვარდება ზოგი ჩემი „რეცეპტი“. მი მათ რეცეპტებს არ ვარქმევ, მაგრამ სამკურნალო თვისება და ძალაც კი დიდი აქვს ჩემს ნაწერ „რეცეპტებს“.

სპეციალობით მი გიდროლოგი ვარ. როცა დამჭირდება, წითელი აგრონომიც, და ამიტომ ვიკავ ორივე საკითხებს ერთ „რეცეპტში“, ხოლო უსასტიკესად ვილაშქრებ მშენებელთა წინააღმდეგ.

თანამედროვე ქალაქურ ცხოვრებას, მით უფრო სოციალისტური ქალაქისას, როგორც არის, მაგალითად, ტფილისი, ახასიათებს იმდენად სწრაფი მოძრაობა, რომ ქუჩებში გასვლისას მგონია, რომ შინ მშვიდობით ვიღარ დავბრუნდები.

ქუჩებში ფრთხილად ვმოძრაობ: ქვაფენილებს ვერიდები, ტროტუარებით დავდივარ. გადასასვლელებზე დიდხანს ჩემებურად განვაგრძობ გზას, თანახმად ბებიაჩემის ანდერძისა: „შორი გზა მოიარე, შინ მშვიდობით მიდიო“.

და რა ალტაცებას ვეძლევი. რა უსაზღვრო სიამოვნებას ვგრძნობ, როცა ტროტუარზე მოძრაობა შეწყვეტილია და მი ხალვათად ვმოძრაობ ამ დაცლილ-დაცარიელებულ ქვის ფილაქანზე.

ამიტომ ვემაღლიერები მი წვიმა-ავდრიან შემოდგომისა და ზამთრის დღეებს, რადგან ამ დღეებში ხალხი ნაკლებად არის ქუჩებზე.

მაგრამ ვაი ამ ჩემს ალტაცებას! მივდივარ გაქანებული ტროტუარზე და უცბად... ცივი წყლის ნაკადული კინკრინოში შემს ონისიმეს! ვიხედები ზევით და ვხედავ: გადმომდგარა ზე პირდაპირ ჩემს თავზე ისეთივე თუ ტექნიკოსი მშენებელი, გადმოუყუდებია თუნუქის მსხვილი ლულა და, რაც პის მიერ ანაგებ სახლის სახურავზე წვიმის წყალი გროვდება, სულ მი მასხამს საყულოში. თანაც იცინის, იცინის და მოჭარბებული სიცილისაგან გამოწვეულ კურკხალს ღერის და უმატებს სახლის სახურავზე დაგროვებულ წვიმის წყალს.

ორი გამოსაიალი კი არსებობს მშენებელის ამ სიამოვნების ჩემთვის სიამოვნებად და, ალბათ, მისთვის უსიამოვნებად, შეცვლისათვის: ერთი რომ ამ თუნუქის ლულებს ცოტათი მოგრძოს გააკეთებდენ, რათა წვიმის წყალი ქვაფენილსა და ფილაქანს შორის არსებულ კვალში იღვრებოდეს, ხოლო მეორეც ის, რომ ეს თუნუქის ლულები იმ ხეებზე მაინც იყვეს მიშვებული, რომლებიც ქუჩის პირებზეა დარგული, რათა ეს წვიმის წყალი იმათი ფესვების გაღობას მაინც ხმარდებოდეს, ახლა რომ მე კისერს მისველებს.

ბოდიში მკითხველებს, რომ ასეთ რაზეზე თავს ვაბეზრებ, რადგან სულ ერთია, ამათ ძალიანაც რომ გაიგონონ და გაიგონ ჩემი ნათქვამი. ისინი მაინც არ გაიგებენ, ღმერთი რომ ვაწყრეს და გაიგონონ კიდევ, ვინაც ეს ჩემი „რეცეპტი“ ვხედა.

ონისიშვი.

განვითარდა აქ სულუველა; კულტურული ვახდა მხარე. წერა-კითხვა შეისწავლა: ნინამ, ქეთომ და ბარბარემ.

მოგვიოდა ვახეთები, ეურნალები წინად მუდამ, ახლა ყველა სწავლულია, რომ მოვიდეს ვის რად უნდა?!

წინად წიგნი ფასად ღირდა, აწ არ გვიღირს ნიახურად, სოფლის საბჭომ ერთად-ერთი სამკითხველოც მიახურა.

ფუხე.

ერთი ცულის შემოქნევით

(ჯონიო, ტყიბ. რ.)

ტყის მცველად გვყავს დიომიდე, ტყე უყვარს და ტყისაც უყვარს: ტყეს სდარაჯობს. ტყის წყალობით მოგიზგიზის უზის ბუხარს.

საქმი განა დაცვაშია? „ის შევილსავით უყლის“ ტყესა: ერთი ცულის შემოქნევით აქცევს ხოლმე ხუთმეტ ხესა...

დიომიდე ტყის მცველად გვყავს, ის ტყის უყვარს მას კი ფული შეუყვარდა. ქრთამად მოსდის შემწვარი და მოხრაკული,

ხაკე

ვაგონ-კლუბის ჩივილი

ერთი დანჯღრეული ვაგონ-კლუბი ვარ; რკინისგზის პირველ განყოფილებას ვეკუთვნის ჩემი გამგეობა. მევალებათ: მომსახურება და გავლწიო სხვადასხვა პატარა სადგურებს, მაგრამ სწორად ისე მიუანგდება თვლები, რომ ადგილიდან ველარ ვიძვრები. „მიზეზიო“ თქვენ მკითხავთ, მოგახსენებთ: ხომ იცით რა არის პატარა სადგურის ცხოვრება თავისა უფროსით. არაერთარი გასართობი, არც ბაზარი, რომ ჩამოიაროს სადგურის უფროსმა და ფასების კითხვით გაერთოს. კინოზე და თეატრზე ლაპარაკი ხომ სულ სასაცილო იქნება. აი ყველა ამის მოკალკობას მი ვასრულებ ჩამომავუენებენ, რომელიმე სადგურში და ერთობიან სადგურელები, გამაჩერებენ ერთ დღეს ორს, სამს და ბოლოს ისე გააოტებები აღარ უნდათ, რომ სხვა სადგურში გამიშვან. სიბრახისაგან ყვირილს დაიწყოებ ხოლმე რადიოსპირით, მაგრამ ყურადღებას მინიც არავინ მაქცევს. რკინისგზის გამგეობას ჭქონდეს ჩემი ცოდო, რომ ერთ ორ მსახიობს არ მატანს თან, რომლირც სადგურის უფროსების როლის თამაშში არიან დახელოვნებული...

ჯილდოს კანდიდატები აქ ხუნხულა წამოკიმეს სადგურად, (მას ორპირი ეწოდება სახელად) საცარივით „სიმრთელე“ აქვს სახურავს, სასიამო რამე გახლავთ სახილად, ოხურავთში როცა ქარი უბერავს — შიშისაგან იფანტება აქ ხალხი, რადგან სადგურს უნიათოს, უფერავს, შეუღდება: ქრიალი და ლახლახი. ჯილდოც მისცეს ალბათ „სპიკებს მშენებლებს“ მეც ვიზამდი ასეთ საქმის პირადად: ვიდრე ახალ სადგურს ავაშენებდი ამ ხუნხულას „სპეცთ“ მივცემდი ბინადა.

სადგურის უფროსი დამარქვან

ჩრდილოეთ პოლიუსზე მოხვედრილმა ადამიანმა თავის გადარჩენის მიზნით, რომ დათვობა ინატროს — ზოგიერთი დასცინებს: „დათვად ქცევას დათვებისგან შექმა არ სჯობიან“ — ო?! როდესაც ტფილისის სადგურზე ჩამოტანილ ბარგს მუშას აჰკიდებენ და სახლის გზას გაუდგებიან, როდესაც ხუთ მანეთად გარიგებული მუშა ყოველ ას ნაბიჯზე მანეთს მოჰმატებს: „რა შორს ყოფილა თქვენი სახლიო“ ბარგის ბეგრი პატრონი სახედრობას ინატრებს; ზოგიერთი ამათაც დასცინებს „ვირობას ბარგის გადაყრა არა სჯობიანო“? მეც ვეთანხმები დამცინავებს, დათვობას დათვისგან შექმა სჯობიან. ვირობას ბარგის დაარგვა — და ამასთან ერთად ვლორჩევ: ჩაბრძანდენ საჩხერის სადგურში, ერთი — ორ დღეს იქ დაყოენ და თუ უწყლობისგან ხახა გამშრალები ორკუზიან აქლემობას არ მოინატრებენ, შიმდეგ თუ უნდათ საჩხერის სადგურის უფროსი დამარქვან.

კუპარაჩას (ქუთაისი) თქვენმა ლექსმა „გული ავვიწყა“ ვათავსებთ ერთ ნაწყვეტს:

რიონჩხეი ავაშენეთ, წყალხადენიც კი გვაქვს მარა, ავტოტრანსის ჩვენ სადგურმა ხული, გული გავვიწყარა.

ავტოში რომ ზიხარ უკვე, წახვლის ეშხით ირთობ თავსა, წყალტუმბოსკენ გამზადებულს ბაღდადისკენ გიკვრენ თავსა.

ეს ადვილი ასახსნელია: წყალტუმბოსკენ გამზადებულ ავტოს ბაღდადისკენ ალბათ „თაღს მიტომ უკრავენ“ რომ ამ მიმართულებით მიმავალი ზოგიერთი მგზავრები ავტოტრანსის ქუთაისის სადგურის მუშაკებთან ერთად „უზუნდარას უკრავენ“

ვ. ა-ს (იქვე, პუდ. ინსტრუქტორი) წერა გებრჩებათ, მაგრამ ჩვენთვის გამოუსადეგარი ასეთი ლექსები:

გადვირე, კუპას ვკარგავ, ამერია ტვინი თავში, ედუკია, კობტა ქალო, გენაცვალე მოსართავში!

მოგაწოდეთ სხვა მასალები. წინა — კლ-ს (ზესტაფონი) — იწერებით: აქაურ სავაჭრობეში ფასების დაკლების ნაცვლად ზოგიერთმა ორგანიზაციებმა მაგარი

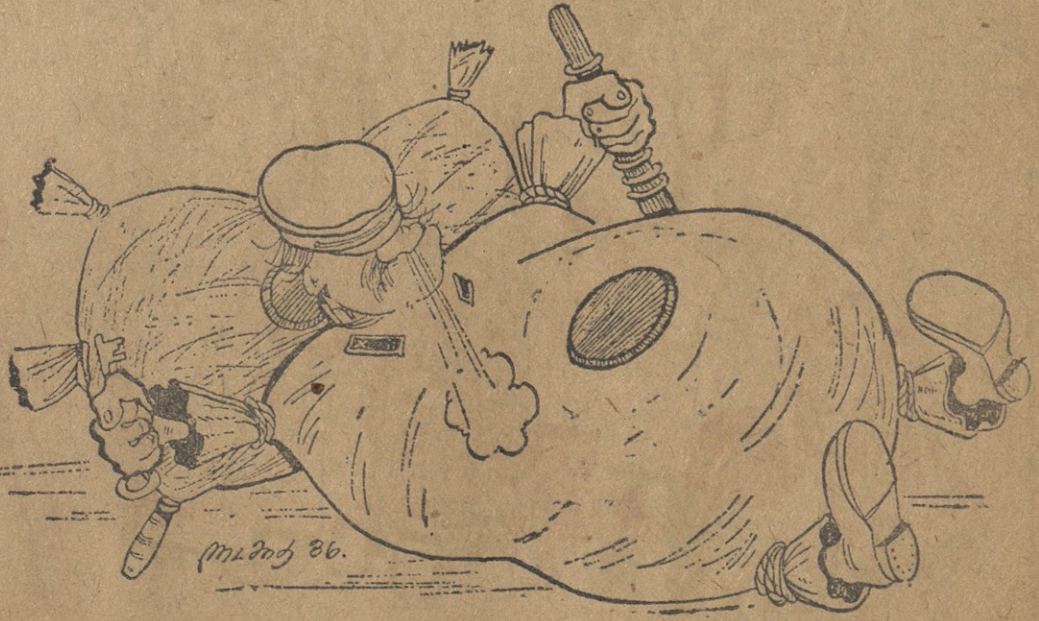
სასმელების ფასები გააძვირესო, ალბათ იმათაც თქვენი ფსევდონიმისთვის მიუბძავთ და უკუღმა შეუბრუნებიათ ხემდგომი ორგანოების დადგენილება ფასების გაიაფების შესახებ. დაასახელეთ სავაჭროები და ხელმძღვანელებს „კუპას ასწავლიან“.

თამარ — ქამარს (სიონალი) იწერებთ, — კახეთის მატარებელზე მთავარი კონდუქტორები განგებ აძლევენ სადგურებს ცნობებს ბილეთების არ გაყიდვის შესახებ, სწორედ იმ მიზნით, რომ შემდეგ უბილეთო მგზავრები აჯარიმონ და პროცენტები ქაფონო. მათი მოქმედება ჩვენც გვაეჭვებს, მაგრამ ამ ბოროტმოქმედების აღმოსადგურელად საჭიროა დასახელება მატარებლის ნომრის, სადგურის, დროის და დანიშნავე პირების.

გასაფრთხილებლად კი ჯერჯერობით ეს ცნობა ვაკმაროთ.

ტინტილას (სოხუმი) სოხუმის ბუნებას თქვენში პოეტური აღმაფრენა გამოუწყვეია, რომლის „ნაყოფს“ ჩვენთანაც ავზავებია ლექსის სახით. მოგვყავს მხოლოდ ლექსის დასასრული:

ზღვის ნაპირზე ქალი დაჯდა ფეხი გიდიკვინტილაო დამბეჭდეთო მე ამ ლექსის ავტორი ვარ ტინტილაო, ხართ და იყავით! არავინ შეგეცილებათ! გივის (ქვე) ვათავსებთ თქვენგან მოწოდებულ კარიკატურას თქვენსავე განმარტებით:

სადგურ მელანის უფროსი სიორაძე ლოთობს. ამას წინად სამსახურის დროს დაითრო და სადგური მიატოვა. თან წაიღო საბილეთო სალაროს გასაღები, რის გამოც მგზავრები უბილეთოდ დარჩნენ.

ჩვენ ვერ ვნახეთ „გოდორზე“ უფროსი პატრო ადგილი მის მოსათავსებლად. ვევეთ შეჯიბრში რკ. გზის პოლიტ განყოფილებას.

სიყვარული

ნახ. თ. შანგიანიძის

პერიოდული
ილუსტრაცია
36

— ბადაბი კაცო, რას უოყვანო? მითი სიგაღლიდან — დირეპტორო გიღან, — გადგომებტარხარ — რამდენჯერ — ჟუ და ახლა აქედან ბადაბოშის გეზინეა?